ముగ్గురు అనుమానస్థులు!

అజీజ్

"ఎస్! ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి స్పీకింగ్!"

"నమస్తే! నేనండి అపర్ణాదేవిని...గుర్తున్నానా?"

"ఓ, మీరా! నమస్తే, గుర్తులేకేం? అంతా క్షేమమేనా?"

"ఆఁ, వారు పోయేక ఏదో ఇలా బ్రతుకీడుస్తున్నాం. ఉన్న ఒక్క కొడుకూ అప్రయోజకుడయ్యేడు. వాడలా తయారవడానికి ముఖ్యంగా నేనే కారణం లెండి. అతి గారాబం!...

మీతో ఓ ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలని, క్రయింబ్రాంచ్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి ఫోన్ జేస్తే, మీరు ప్రస్తుతం డ్యూటీలో లేరనీ, నెల రోజులు సెలవు పెట్టి

ఇంట్లో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నారనీ తెలిసింది. నా అదృష్టం బావున్నట్టుంది. తిన్నగా ఇంటికే వచ్చి మీతో మాట్లాడతాను. తీరిగ్గావున్నారా?"

"ఔను! రండి. ఎదురు చూస్తుంటాను."

"థాంక్స్!" అవతల క్లిక్‌మంది.

రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి, సిగరెట్ అంటించేను. అపర్ణాదేవి కుటుంబంతో నాకు పాతపరిచయం వుంది. ఆవిడ భర్త పేరు జగపతినాయుడు. జమీందారీ వంశం! ఒకప్పుడు వనపర్తి చుట్టుపక్కల వాళ్ళకి పెద్ద జాగీరు ఉండేది. స్వాతంత్ర్యం వచ్చేక జమీందారీ గట్రా పోవడంతో, మద్రాసుకి మకాం మార్చేరు.

మద్రాసు వచ్చేక, కొన్ని పరిశ్రమల్లో భాగస్వామిగా చేరి బాగానే బ్రతికేడు జగపతినాయుడు. నాలుగేళ్ళ క్రితం గుండెజబ్బుతో హఠాత్తుగా కన్ను మూసేడు. దాంతో అతని భార్యాబిడ్డల జీవితాలు కాస్త సపల్చబడ్డాయి. దానికి కారణం, ఉన్న ఒక్క కొడుకూ తండ్రిలా వ్యాపారదక్షుడు కాకపోవడమే...

బైట కారాగిన చప్పుడు వినిపించి, లేచి తలుపువైపు నడిచేను. భుజాలమీద నీలిరంగు కాశ్మీరు శాలువా కప్పుకుంటూ కారు దిగుతోంది అపర్ణాదేవి. నలభైఏళ్ళు దాటి వుంటాయి ఆవిడికి. ఐనా, ఎర్రగా, నిండుగా కనిపిస్తుంది.

నన్ను చూడగానే పలకరింపుగా నవ్వింది. సాదరంగా ఆహ్వానించి లోనికి తీసికెళ్ళాను.

"మీ సెలవు ఇంకా ఎన్నాళ్ళుంది?" అడిగింది సోఫాలో కూర్చుంటూ.

నవ్వి—"పన్నెండు రోజులు మిగిలేయి" అన్నాను.

"హమ్మయ్య! ఇహ పర్వాలేదు. మీమీద పెద్ద భారం వెయ్యబోతున్నాను - కాదనరనే నమ్మకంతో!" అంది అసలు విషయానికి వస్తూ.

"చెప్పండి నాకు పనిలేక తోచడంలేదు," అన్నాను నవ్వుతూ.

అపర్ణాదేవి చెప్పసాగింది. "వారున్నంత కాలం మాకే లోటూ లేకుండా గడిచింది. వారు పోయాక గానీ మా బ్రతుకులు ఎలా వెళ్ళమారతాయో తెలిసిరాలేదు. అడపా దడపా విలువైన వస్తువులు అమ్ముతూ ఇంతవరకూ నెట్టుకొచ్చేను.

ఈ మధ్య డబ్బుకి మరీ కటకట ఏర్పడింది. నా పెళ్ళికి మావాళ్ళు పెట్టిన నగలు యింకా అట్టేవున్నాయి. వాటిలో అత్యంత విలువైన ఒక వజ్రాల హారంవుంది. దాని ఖరీదు పదిలక్షలు.

ఆ హారం అమ్మి, వచ్చే డబ్బుతో పాట్నర్‌షిప్ లేకుండా ఏదైనా మంచి బిజినెస్ ప్రారంభించాలని వుంది. మా వాడు ఇప్పుడిప్పుడే దారికి వస్తున్నట్టున్నాడు. అంత ఖరీదుగల హారం కొనే కస్టమర్ సులభంగా దొరకడు కదా? అందుకే, బ్రోకర్లద్వారా ఆరా తీయించి ఓ కస్టమర్ని పట్టేను.

అతని పేరు సేట్ బన్సీలాల్. ఇక్కణ్ణించి ఇరవై మైళ్ళ దూరంలో కన్ననూర్ అనే సిటీ వుంది. అక్కణ్ణించి నాలుగు మైళ్ళ దూరంలో విడంబూర్ అనే చిన్న ఊరు వస్తుంది. అక్కడుంటాడు బన్సీలాల్. అక్కడతనికి అభ్రకం గనులున్నాయి. ఆ పని మాసుకుంటూ అక్కడే నివాసం ఏర్పరచుకున్నాడతను.

బ్రోకర్లద్వారా మా హారం సంగతి విని, దాన్ని చూడ్డానికి ఓ రోజు ఇక్కడికి వచ్చేడు. చూసేడు. బేరం పెడితే, ఎనిమిది లక్షలకి చిల్లికానీ ఎక్కువియ్యనని, కరాకండీగా చెప్పేసేడు. ఎంత అవసరమున్నా చూస్తూ పది లక్షల హారాన్ని ఎనిమిది లక్షలకివ్వడానికి నా మనసొప్పక ఇవ్వనన్నాను. సరేనని వెళ్ళిపోయేడు.

మళ్ళీ ప్రయత్నించేను, మరో కస్టమర్ కోసం. అంత ఖరీదు పెట్టి హారం కొనే నాథుడే కనిపించలేదు. చివరికి విసుగెత్తి, ఎనిమిది లక్షలకి ఆ బన్సీలాల్ కే అమ్మడానికి నిశ్చయించేను.

ఓ రోజు ట్రంకాల్ చేసి, ఆ సంగతే చెప్పేసరికి, తనిప్పుడు పనుల్లో తీరిక లేకుండా ఉన్నాననీ, హారంకోసం మద్రాసు రాలేననీ, నేనే ఎవ్వరితోనైనా హారం పంపి డబ్బు తెప్పించుకోమనీ చెప్పేడు.

ఈ రోజుల్లో ఎవర్ని నమ్మేది? అంత విలువైన వస్తువు ఆ మారుమూలలకి ఎవ్వరిచేత పంపాలబ్బా అని తీవ్రంగా ఆలోచించేను. మీరు జ్ఞాపకం వచ్చేరు. మీరే నాకీ సహాయం చేసిపెట్టాలి" అంది అపర్ణాదేవి ప్రాధేయ పడుతూ.

"మీకు నామీదవున్న నమ్మకానికి థాంక్స్! ఇదేమంత పెద్ద సహాయం కాదు. ఇలా వెళ్ళి అలా తిరిగి రావచ్చు. ఎప్పుడు బైలుదేరమంటారు?"

"ఏ శుభకార్యానికైనా తిథీ, నక్షత్రం చూడాలంటారు. చూసేను. ఈరోజు మంచిదట. సెంట్రల్ స్టేషన్ నించి మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి కన్ననూర్ వెళ్ళే ట్రేన్ వుంది. కన్ననూర్ నించి టాక్సీ తీసుకుని విడంబూర్

వెళ్ళవచ్చు. మళ్ళీ రేపు తిరిగి రావచ్చు. హారంకూడా వెంట తెచ్చేను" అంటూ శాలువాలోంచి మెత్తని మఖమల్ పెట్టి ఇవతలికి తీసింది అపర్ణాదేవి.

అందుకుని తెరిచిచూసేను.

కళ్ళు జిగేల్‌మన్నాయి!

పాతకాలపు అద్భుతపనితనం గల వజ్రాల హారం అది.

పెట్టెమూస్తూ—"ఆల్‌రైట్! వెళతాను మీరు నిశ్చింతగా వుండండి" అన్నాను.

2

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకి కన్ననూర్ స్టేషన్‌లో బండి దిగేను.

బ్రీఫ్‌కేస్ అందుకుని స్టేషన్ బైటపడ్డాను.

ప్రయాణం పొడుగునా తీవ్రంగా ఆలోచించి ఓ నిశ్చయానికి వచ్చేను. ఇక్కణ్ణించి ఏకంగా బన్సీలాల్ దగ్గరకెళ్ళి హారాన్ని అతనికివ్వదలచుకోలేదు.

అటువంటి మారుమూల, ఇంత విలువైన హారంతో ఒంటరిగా ఓ వ్యక్తి వచ్చేడంటే ఆ సేర్, లేదా అతని అనుచరులు మోసం జెయ్యకుండా, న్యాయంగా ప్రవర్తిస్తారని ఏమిటి గ్యారంటీ? ఆ బన్సీలాల్ మామూలు స్థితినించి అంతటివాడయ్యేడుట.

నీతిగా, న్యాయబద్ధంగా సంపాదించేవాడెవ్వడూ జీవితాంతం కష్టపడ్డా ఆ స్థాయిజేరుకోలేడు. అడ్డదారులు తొక్కి, సాష్టాంగ పడితేగానీ ధనలక్ష్మి కటాక్షం లభించదు, ఎవ్వడికీ. బన్సీలాల్ కూడా, అటువంటి దారులే ఏవో తొక్కివుంటాడు. మన దేశంలో చప్పున బాగుపడాలంటే అడ్డదారులే కదా దొడ్డదారులు!

ఇవి కేవలం నా అనుమానాలు. పోలీసులు, అనుమానాస్పదులు అన్న అపవాదు వుండనేవుంది. ముందతని వ్యక్తిత్వాన్నీ బేక్ గ్రౌండ్ నీ క్షుణ్ణంగా పరిశీలిస్తేనేగానీ నా మనసు తృప్తిపడిచావదు మరి.

ఈ ఊళ్ళో నాకు తెలిసిన ఓ ప్రెస్ రిపోర్టర్ వుంటాడు. అతని పేరు ప్రదీప్ కుమార్. తప్పకుండా అతనిద్వారా బన్సీలాల్ గురించి అనేక విషయాలు తెలియవచ్చు. వీలైతే అతన్నే తోడుగా వెంటబెట్టుకుని బన్సీలాల్ ఇంటికొకసారి జాగ్రత్తకోసం!

ఆ హారాన్ని బ్రీఫ్ కేస్ లో కాక నా కోటు లోపల పదిలంగా కుట్టి భద్రపరిచేను.

ప్రదీప్ కుమార్ ఇల్లు ఊరుమధ్యవుంది. అదృష్టవశాత్తూ అతను ఇంట్లోనేవున్నాడు. నేనిలా హఠాత్తుగా ఊడిపడ్డంతో ఆశ్చర్యానందాలు వ్యక్తంశేసేడు. కాఫీలవీ పూర్తయ్యేక, నా రాక గురించి పూస గుచ్చినట్లు వివరించేను.

"బన్సీలాల్ గురించి నాకు తెలిసిందల్లా అతనిది రిజర్వ్ నేచర్. ఎవ్వరితోనూ ఎక్కువగా కలవడు. ఎప్పుడూ తన సంపాదన గొడవల్లో మునిగి తేలుతుంటాడు. అతనికీ లోకంలో ఉన్నదల్లా ఒక్క కూతురే!

ఉన్నదాంతో తృప్తిపడక, ఇంకా సంపాదన కోసం దేనికి దేవిర్లాడతున్నాడో అర్థంకాదు. ఆ కూతురుకూడా యిక్కడ లేదు. బెనారస్ లో చదువుకుంటోంది.

పోతే, అతని బేక్ గ్రౌండ్ విషయం. ఒకప్పుడు అతి మామూలు మనిషిట. స్వయంకృషితో ఇంతటి వాడయ్యేడుట. ఏ విధంగా కష్టపడ్డాడో, ఏఏ వ్యాపారాలు జేసేడో

ఎలా ఈ స్థితికి వచ్చాడో ఎవ్వరికీ తెలీదు. అవి తెలుసు కుని, వ్యాసరూపంలో పత్రికల్లో ప్రచురించాలని చాలా విలేఖర్లు అతన్ని ఇంటర్వ్యూ చెయ్యడానికి ప్రయత్నించేరు.

పత్రికా విలేఖర్లంటే అతనికి చచ్చేభయం, ఎవ్వర్నీ దగ్గరికి రానివ్వడు. బహుశా, తన గత చరిత్ర ఇతర్లకి తెలి యడం అతని కిష్టంలేదు కాబోలు. ఎలాగైనా అతన్ని ఇంటర్వ్యూ చేసి దాన్ని వ్యాసరూపంలో మా పత్రికలో ప్రచురించాలనే పట్టుదల నాకువుంది...ఆ ఉద్దేశంతోనే ఒకసారి అతనింటికెళ్ళినప్పుడు ఓ విచిత్రమైన సంఘటన జరిగింది."

"ఏమిటది?" అడిగేను ఆత్రంగా.

"మూడు రోజులక్రితం, నా స్కూటర్ మీద అక్కడి కెళ్ళాను. రాత్రి ఏడున్నరవుతోందప్పుడు. కాంపౌండ్ బైట స్కూటరాపి, దిగి చూస్తే మూసివున్న యింటి తలుపుకి చెవి ఆనించి లోపల ఏదో వినడానికి ప్రయత్నిస్తూ కనిపిం చేడు ఓ బికారి.

నన్ను చూడగానే వాడు బెదిరిపోయి, మెరుపులా కాంపౌండ్ గోడదూకి పారిపోయేడు. నేను వరండాలోని కాలింగ్ బెల్ నొక్కగానే, తలుపు తెరుచుకుంది. సేఠ్ బన్సీలాల్ సెక్రెటరీ రాజేంద్రన్ ఇవతలికి వచ్చేడు. నన్ను చూడగానే ఎందుకో అతని కళ్ళల్లో భయం కనిపిం చింది.

నారాక గురించి తెలుసుకున్న తరవాత, సేఠ్ ఇప్పు డెవ్వర్నీ కలుసుకోరని చాలా అమర్యాదగా మాట్లాడేడు. చేసేదిలేక తిరిగి వచ్చేశాను," అంటూ ముగించేడు ప్రదీప్ కుమార్.

"ఈ సంఘటన బట్టి ఆలోచిస్తే, నీవక్కడికి చేరినప్పుడు ఆ యింట్లో ఏదో జరుగుతోందని తెలుస్తోంది. అందుకే బైటికి వచ్చిన బన్సీలాల్ సెక్రటరీ నిన్ను చూసి భయపడ్డట్టు కనిపించేడు. అక్కడ తారట్లాడిన బికారి ఎవ్వరు? మూసివున్న తలుపుగుండా ఏం వినడానికి ప్రయత్నించేడు? నిన్ను చూడగానే దేనికి పారిపోయేడు? అంత ధనవంతుడైన బన్సీలాల్, తన ఇంటి ముందు ఓ కాపలావాణ్ణి పెట్టుకోలేనంత పిసినారా?" అన్నాను అర్థం కాక.

"కాపలా మనిషీ ఉండేవాడు. వాడి పేరు మురుగేషన్ ఏభైయేళ్ళ ముసలాడు. ఆ రాత్రిమాత్రం వాడక్కడ కనిపించలేదు మరి!"

సాలోచనగా తలూపేను. "సరే, నీవు నావెంట రా! నీ స్కూటర్ మీద నన్నక్కడివరకూ దిగబెట్టు, అలాగే నీ ఇంటర్వ్యూప్రయత్నం ఫలిస్తుందేమో చూడు."

"అదీ నిజమే! పదండి" అంటూ లేచాడు ప్రదీప్.

ఇద్దరం విడంబూర్ బైలుదేరాం.

3

బన్సీలాల్ ఇల్లుజేరేసరికి ఆరుగంటలయింది. అప్పటికే పరిసరాలన్నీ చీకట్లు చుట్టుముట్టేయి. అది దాదాపు నిర్జన ప్రదేశం అనే చెప్పాలి.

బైటస్కూటర్ ఆపి, కాంపౌండ్ లోకి నడిచాం. ఇంటి తలుపులు తెరిచేవుంది. బైట ఎవ్వరూలేరు.

ఇద్దరం వరండా మెట్లెక్కుతుండగా—"రండి. రండి దయచేయండి" అన్న మాటలు వినిపించి ఉలిక్కిపడ్డాం.

ఎవరంటున్నారా? అని అటూ ఇటూ చూసేను.

అప్పుడు కనిపించింది. వరండా కుడివైపు చివర కేశాడు

తున్న పంజరం! ఆ పంజరంలో వున్న పంచరంగుల రామ చిలుక మమ్మల్నే చూస్తూ "రండి, రండి, దయచేయండి!" అంది మళ్ళీ.

"ఇదా మాట్లాడుతోంది. అచ్చు మనిషిలాగే పలుకుతోందే!" అన్నాడు ప్రదీప్ ఆశ్చర్యగాడయి. తలుపువైపు చూసేను. ముప్పైఏళ్ళుంటాయతనికి. చామన ఛాయ సన్నగా పొడుగ్గావున్నాడు.

"అతనే రాజేంద్రన్!" అన్నాడు ప్రదీప్ కుమార్ మెల్లిగా.

ప్రదీప్ ని చూడగానే అతని మొహం రంగులు మారింది. "మిస్టర్! ఆ మధ్య ఒకసారి వస్తే చెప్పాగా, సేఠ్ జీ పత్రికావిలేఖర్లని కలవరని, మళ్ళీ ఏమిటి న్యూసెన్స్?" అన్నాడు తీక్షణంగా.

నేను మధ్యలో కల్పించుకున్నాను. "ఇతను నాస్నేహితుడు నాకీ పరిసరాలు కొత్త గనుక కూడా వచ్చేడు."

"మీరెవ్వరు?" రాజేంద్రన్ కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి.

"నన్ను మద్రాసునుంచి అపర్ణాదేవిగారు పంపేరు. నా పేరు ముకుందరావ్!" అపర్ణాదేవి పేరు వినగానే అతని మొహం వికసించింది.

"ఆవిడ పంపుతానన్న మనిషి ఇంకా రాలేదేమిటా అనుకుంటున్నాం. రండి, లోనికి రండి" అన్నాడు సాదరంగా.

ఇద్దరం అతన్ని అనుసరిస్తూ డ్రాయింగ్ రూంలో అడుగు పెట్టాం. ఇంట్లో సూదిపడితే వినిపించే నిశ్శబ్దం ఆవరించివుంది.

"కూర్చోండి, నేవెళ్ళి సేఠ్‌జీని పిల్చుకొస్తాను" అని వెళ్ళిపోయేడతను.

ఇద్దరం సోఫాల్లో చతికిలబడ్డాం.

పది నిమిషాల తరవాత డ్రాయింగ్‌రూంలో అడుగు పెట్టేడు సేఠ్ బన్సీలాల్. నలభైఏళ్ళు దాటేయతనికి. మనిషి ఆజానుబాహుడు. బట్టతల. నున్నగా గీసుకున్న గడ్డం తెల్లగా ఆరోగ్యంగా వున్నాడు.

అతను రాగానే, ఇద్దరం లేచి చేతులు జోడించాం. సేఠ్ తలతో నమస్కారాలు స్వీకరించి, కూర్చోమన్నట్టు సైగ జేసేడు. కూర్చుంటూ నా గురించి పరిచయం జేసుకున్నాను.

"ఆహారం పంపమని అపర్ణాదేవికి ఎప్పుడో తెలిజేశాం. ఇంత ఎవ్వరూ రాకపోయేసరికి, ఆమె మనసు మార్చుకుందేమో అనుకుంటున్నాం. ఈయనెవరు?" అడిగేడు సేఠ్ ప్రదీప్ కుమార్ని చూస్తూ.

"ఇతను ప్రదీప్ కుమార్! స్థానిక ప్రెస్ రిపోర్టర్, మీ ఇంటర్వ్యూ తీసుకోవాలని ఎంతో ఆశతో నాకు తోడుగా వచ్చేడు" అన్నాను పరిచయం చేస్తూ.

"నేనింతవరకూ ఏ ప్రెస్ రిపోర్టర్‌కీ ఇంటర్వ్యూ ఇవ్వలేదు. నాలో గొప్ప ఏముందని వీళ్ళిలా ఇంటర్వ్యూకోసం ఎగబడుతున్నారు?"

"అలా అనకండి సేఠ్‌జీ! ఒక మామూలు వ్యక్తి తన స్వయంకృషితో కోటీశ్వరుడు కావడం గొప్పతనం కాదా? మనిషి తలుచుకుంటే, పట్టుదలతో తన జాతకాన్నే మార్చుకోగలడని మీరు నిరూపించలేదా? లేమితో నిట్టూర్పులతో జీవించే సామాన్యులకు మీరు మార్గదర్శకులు కారా!

అందుకే మీ ఇంటర్వ్యూ యింత ప్రాముఖ్యాన్ని సంత రించుకుంది. నాకీ మహదవకాశం కలిగించేరంటే పత్రికా రంగంలో నాకు మంచి గుర్తింపు వస్తుంది. మీ మేలు ఎన్నటికీ మరిచిపోను. ప్లీజ్! కాదనకండి" అన్నాడు ప్రదీప్ కుమార్ ప్రాధేయపడుతూ.

సేఠ్ వెంటనే పలకలేదు. కాసేపు ఆలోచించి, ఏమను కున్నాడో ఏమో, తలెత్తి—"ఆల్ రైట్! నా సెక్రెటరీ క్లుప్తంగా నా గత జీవితాన్ని రాసిస్తాడు. రేపు వచ్చి తీసికెళ్ళండి, దానికే ఇంటర్వ్యూ రూపం యిచ్చి ప్రచు రించండి" అన్నాడు.

ప్రదీప్ కుమార్ అతనికి మనసారా కృతజ్ఞతలు తెల్పు కున్నాడు.

"హారం తీసుకొచ్చేరా?" అడిగేడు సేఠ్ నా వైపు తిరిగి.

నీళ్ళు నములుతూ "లేదండీ!" అన్నాను.

"ఏం?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"అంత విలువైన హారం సరాసరి ఈ మారుమూల పంప డానికి అపర్ణాదేవిగారు సందేహించి, ఇక్కడి లొకేషన్ స్టడీ జెయ్యడానికి ముందు నన్ను పంపేరు. నేను తృప్తిపడి ఫోన్ జేసేక, రేపు మరో వ్యక్తి ద్వారా పంపిస్తామన్నారు."

సేఠ్ మొహం జేవురించింది. "ఆఫ్టరాల్, ఎనిమిది లక్షల హారానికి ఇంత ఆర్భాటమా? రేపీపాటికి హారం నా కందితే సరి, లేదా, బేరం కేన్సల్!" అన్నాడు తీక్షణంగా.

"అంత మాటనకండి సేఠ్ జీ! తెల్లవారిన తక్షణం మద్రాసు ట్రంకాల్ జేస్తాను, హారం పంపమని. మీరు

నిరుత్సాహపడకండి'' అన్నాను నక్క వినయం ఒలక బోస్తూ.

సేఠ్ సాలోచనగా తలూపి "సరే! ఈ రాత్రి ఇక్కడే గడిపి, ఉదయం వెంటనే ట్రంకాల్ జెయ్యండి...'' అన్నాడు.

ప్రదీప్ కుమార్ లేచి మా దగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళి పోయేడు.

సేఠ్ నౌకర్ని పిలిచి—"ఈయన ఈ రాత్రి ఇక్కడే ఉంటారు. హాలు పక్క గెస్ట్ రూం చూపించి, భోజనం వగైరా ఏర్పాట్లు చూడు'' అని పురమాయించేడు.

నౌకరు నన్ను గెస్ట్ రూంలోకి తీసికెళ్ళేడు. గది బాగా నేవుంది. అతను తెచ్చిన భోజనం కావించి, తలుపు మూసి, సిగరెట్ అంటించేను. వెలుగుతున్న లైటార్పి బెడ్ లాంప్ వెలిగించి, గదిలో పచార్లు జెయ్యసాగాను.

రెండే రెండు విషయాలు నాలో చలనం కలిగిస్తున్నాయి మొదటిది — పత్రికా విలేఖర్లంటే మండిపడే సేఠ్, ఎన్నడూ లేంది తన మంకు పట్టువదలి ప్రదీప్ కుమార్ కు ఇంటర్వ్యూ ఇస్తాననడం!

రెండోది—సేఠ్, అతని సెక్రెటరీ ఆ హారంకోసం అవసరానికి మించి ఆరాటాన్ని వ్యక్తం జెయ్యడం! 'ఆఫ్టరాల్ ఎనిమిది లక్షలు' అన్న వ్యక్తి దేనికింత ఆరాట పడుతున్నాడు?

ప్రయాణ బడలికవల్ల నిద్ర ముంచుకువస్తోంది. ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి పక్క మీద వాలేను.

4

ఏదో కేక వినిపించినట్టయి చటుక్కున కళ్ళు తెరిచేను. గదిలో డిమ్ లైట్ మసక వెలుగు, టీపాయ్ మీద రిస్టువాచి

అందుకని చూసేను. రాత్రి ఒంటిగంట.

నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ హఠాత్తుగా మళ్ళీ వినిపించింది కేక, "రక్షించండి...రక్షించండి...హత్య...హత్య... పిస్తోలు కింద పడేయ్!"

దిగ్గున లేచి కూర్చున్నాను.

హాల్లోంచి వినిపిస్తున్నాయి అరుపులు. దుప్పటి తొలగించి మెరుపులా మంచం దిగేను. శబ్దంకాని అడుగులతో వెళ్ళి తలుపు గడియతీసేను. తిరిగి నిశ్శబ్దం! మెల్లిగా ఓ రెక్క తెరిచి, ఆ సందుగుండా హాల్లోకి చూసేను.

"రక్షించండి ... రక్షించండి...హత్య ... హత్య... పిస్తోలు కింద పడేయ్!"

ఆ కంఠం పోల్చుకున్న నాకు నవ్వాగలేదు.

అది రామచిలుక కంఠం! తలుపు తెరిచి హాల్లో అడుగు పెట్టేను. పంజరం ఓ టేబిల్ మీద పెట్టివుంది. అటూ ఇటూ గెంతుతోంది రామచిలుక! ఇంతలో స్లీపింగ్ గౌన్ చుట్టుకుంటూ హడావిడిగా వచ్చేడు రాజేంద్రన్.

మసకచీకట్లో నన్ను చూసి — "ఎవరక్కడ?" అన్నాడు.

"నేనండీ, ముకుందరావ్‌ని! ఈ చిలక కేకలు విని భయపడి లేచివచ్చేను" అన్నాడు.

"ఒక్కోసారి ఇది ఇలాగే భయపెడుతుంది రాస్కెల్" అంటూ పంజరాన్ని సమీపించేడు.

"రండి, రండి, దయచేయండి!" అంది రామచిలక.

"షటప్! మంచినిద్ర పాడుజేశావ్. నోరు మూసుకు పడుకో," అన్నాడు రాజేంద్రన్ దాన్ని అదిలిస్తూ.

చిలక నోరు మూసుకుంది.

"ఇది అచ్చు మనిషిలాగే మాట్లాడుతుంది" అన్నాను.

"ఔను. వసపిట్టలా వాగి చచ్చిన ఎవడిదో ఆత్మ దీన్ని ఆశ్రయించివుంటుంది... మీరు వెళ్ళి పడుకోండి. దీన్ని ఏ గదిలోనైనా పెట్టి తలుపు వేస్తాను" అంటూ పంజరాన్ని అందుకుని వెళ్ళిపోయాడు రాజేంద్రన్.

ఆలోచిస్తూ గదిలోకి వచ్చేను.

ఎంత ఆశ్చర్యం ఒక రామచిలక హత్యా, పిస్తోలు గురించీ మాట్లాడుతోంది. కొంపదీసి ఈ ఇంట్లో ఎవ్వరిదైనా హత్య జరగలేదు కదా? ఆ దృశ్యాన్ని కళ్ళారా చూసిన రామచిలక, అది జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడల్లా ఇలా, అరవడం లేదుకదా? హంతకుడు పిస్తోలు కాలుస్తుండగా హతుడు పెట్టిన కేకలేనా అవి?

ఇంతకీ, ఆ చంపబడిన వ్యక్తి ఎవ్వరు? అతన్ని ఎవ్వరు చంపేరు?

5

ఉదయం లేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, సేఠ్‌తో బ్రేక్‌ఫాస్ట్ కానిచ్చి హాల్లో కూర్చున్నాను. అతని సెక్రెటరీ రాజేంద్రన్ ఎక్కడా కనిపించలేదు.

"మద్రాసుకు ట్రంకాల్ బుక్ చేసి, తక్షణం కారం పంపమనండి" అన్నాడు సేఠ్ టీపాయ్ మీది ఫోన్ వైపు చూపిస్తూ.

జేబులోంచి డైరీతీసి, ఫోన్ దగ్గరికి లాక్కున్నాను. డైరీలోని అపర్ణాదేవి ఫోన్ నెంబర్‌కు ట్రంకాల్ బుక్ చేసేను. గంట తర్వాత లైన్ దొరికింది.

"ఎస్! అపర్ణాదేవి స్పీకింగ్," అవతలినించి వినిపించింది.

"నమస్కారమండీ! నేను క్షేమంగా విడంబూర్ చేరుకున్నాను. సేఠ్ బన్సీలాల్ గారి ఇంటినించే మాట్లాడుతున్నాను. ఇక్కడ అంతా సవ్యంగావుంది. మీరు నిర్భయంగా హారాన్ని పంపించవచ్చు. సేఠ్ జీ దానికోసం చాలా కుతూహలపడుతున్నారు" అన్నాను లోలోపల వేయి దేవుళ్ళకి మొక్కుకుంటూ.

హారం నాదగ్గరేవుంచుకుని దేనికిలా మాట్లాడుతున్నానా అని ఆవిడ ఈపాటికి నివ్వెరబోయివుంటుంది. అసలు విషయం చెబుతామంటే సేఠ్ ఇక్కడే కూర్చునున్నాడు.

నేనున్నట్టే అపర్ణాదేవి, ఇక్కడేదో తిరకాసుందని గ్రహించింది.

"ఇన్స్పెక్టర్ గారూ! ఏమిటి సంగతి? అక్కడేదైనా అవాంఛనీయ పరిస్థితి ఎదురైందా?" అడిగింది స్వరం తగ్గించి.

"ఔను."

"మీ చేరువలో ఎవ్వరైనా వున్నారా? మీ సంభాషణ వింటున్నారా?"

"ఔను."

"పరిస్థితేమిటో చూచాయగానైనా చెప్పలేరా?"

"నో,నో...ఇక్కడ నాకేం ఫరవాలేదు ... మనిషిని త్వరగా పంపిస్తున్నారా? సరే...అతను హారం తేగానే సేఠ్ జీకి దాన్ని అప్పగించి రసీదు పట్టుకొస్తాను. ఉంటాను మరి!" అని రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసేను.

సేఠ్ ప్రశ్నార్థకంగా చూసేడు.

"సాధ్యమైనంత త్వరలో మనిషిచేత హారం పంపిస్తానని అన్నారు అపర్ణాదేవి" అన్నాను.

"సరే, అంతవరకూ మీరిక్కడే కాచుకోండి" అని

లోనికెళ్ళిపోయేడు సేఠ్. లేచి, అటుయిటు పచార్లు చేస్తు నట్లు ఇంటిముందు వరండాలోకి నడిచేను. కాంపౌండ్ లో రకరకాల పూలచెట్లు నాటివున్నాయి.

ఓ మూల పారతో మట్టి తవ్వుతూ కనిపించేడు రాజేంద్రన్, ఆశ్చర్యంగా అతన్ని సమీపించేను.

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ రాజేంద్రన్! ఉదయంపూట గార్డన్ లో పనిచేయడం మీ హాబీయా?" అడిగేను.

అతను ఉలిక్కిపడి తలెత్తి—"వెరీ బేడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ ముకుందరావ్!" అన్నాడు విచారంగా.

"ఏం?"

"రాత్రి అకస్మాత్తుగా రామచిలక చనిపోయింది!"

"ఎలా? రాత్రి ఒంటిగంట వరకూ బాగానే వుందే?" అన్నాను నివ్వెరబోతూ.

"చావు ఎవరికెలా, ఎప్పుడు వస్తుందే చెప్పగలమా? దాని ఆయుషు తీరిపోయింది. వెళ్ళిపోయింది."

"ఓహ్, వెరీ బేడ్ న్యూస్, అచ్చు మనిషిలాగే మాట్లాడేది" అన్నాను విచారంగా.

"ఔను. చాలా తెలివైన పక్షి! ఏంచేస్తాం? దానికి భూమ్మీద నూకలు చెల్లిపోయేయి...దాన్నిక్కడ సమాధి చేద్దామనే ఈ గుంట తవ్వుతున్నాను."

చుట్టూ చూసి—"పంజరం ఏదీ? అన్నాను.

"నా గదిలోవుంది."

"తీసుకురమ్మంటారా?"

"మీకెందుకు శ్రమ. నే తెచ్చుకుంటాగా!"

"సరే!" అంటూ లోనికి నడిచేను. క్షణం వృథా చెయ్యకుండా గబగబ రాజేంద్రన్ గదిలో ప్రవేశించాను.

బల్లమీద కనిపించింది పంజరం!

ఆ పంజరంలో నిర్జీవంగా రెక్కలు చాపుకుపడుంది రామచిలక. పంచరంగుల రామచిలక! పంజరాన్ని సమీపించి పరీక్షగా చూసేను. మనిషికన్నా మధురంగా మాట్లాడే ఆ పక్షి ఇప్పుడు నాలిక వెళ్ళుకు వచ్చి, గుడ్లు బైటికి వచ్చి వికృతంగా కన్పిస్తోంది.

ఎవ్వరో దాని కంఠం నులిమి చంపినట్లు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఆ అందమైన అమాయిక ప్రాణిని గొంతు నులిమి చంపడానికి, ఏ కిరాతకుడికి, చేతులు వచ్చేయో?

దీన్నిబట్టి, రాత్రి ఊరికే ఊహాగానాలు చెయ్యలేదనీ, ఈ యింట్లో హత్య నిజంగానే జరిగిందనీ, ఆ దృశ్యాన్ని ఈ పక్షి కళ్ళారా చూసిందనీ, ప్రాణభీతితో హతుడు పెట్టిన కేకల్ని బాగా జ్ఞాపకం పెట్టుకుందనీ రూఢి అవుతోంది.

ఈ పక్షివల్ల తనగుట్టు ఎక్కడ రట్టు అవుతుందోనని భయపడి హంతకుడు దీని నోరు శాశ్వతంగా నొక్కేసేడు. అలోచిస్తూ ఏమీ ఎరగనట్టు వెళ్ళి హాల్లో కూర్చున్నాను.

రాజేంద్రన్ లోనికి వచ్చేడు. పంజరం తీసుకుని బైటకళ్ళేడు.

6

"టెలిగ్రాం సార్!" అన్న కేక విని ఉలిక్కిపడి తలుపువైపు చూశాను.

పోస్ట్‌మెన్!

సంతకం చేసి టెలిగ్రాం అందుకున్నాడు సేఠ్.

నేను మౌనంగా కూర్చున్నాను.

టెలిగ్రాం విప్పిచూసిన బన్సీలాల్ మొహం క్షణంలో

వివర్ణమైంది. రాజేంద్రన్‌తో తగ్గు స్వరంలో ఏదో అన్నాడు అతని మొహంకూడా వెంటనే రంగులు మారింది. ఇద్దరూ గబగబ ఓ గదిలోకెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నారు.

వాళ్ళ ప్రవర్తన చాలా విచిత్రంగా తోచింది నాకు. ఆ టెలిగ్రాం ఎక్కణ్ణించి వచ్చింది? ఎవరిచ్చేరు? ఏముంది అందులో? ఎలా తెలుసుకోవాలి? గదిలోపల వాళ్ళేం మంతనాలు జరుపుతున్నారో వినడానికి ప్రయత్నించే అవకాశం లేదు. ఇంట్లో నౌకర్లు తిరుగుతున్నారు.

సడన్‌గా ఓ ఆలోచన వచ్చింది. టీపాయ్‌మీద ఫోన్ దగ్గరికి లాక్కుని, గబగబ ప్రదీప్‌కుమార్ యింటికి రింగ్ చేసేను.

అతను రిసీవర్ ఎత్తగానే, స్వరం తగ్గించి "నేను రాజారెడ్డిని మాట్లాడుతున్నాను. ఇప్పుడే పోస్ట్‌మెన్ సేఠ్‌కు టెలిగ్రాం యిచ్చివెళ్ళేడు. టెలిగ్రాం చదివిన సేఠ్‌లో తీవ్రమైన కంగారు కనిపించింది. అతనూ అతని సెక్రెటరీ ఇద్దరూ గదిలోకెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నారు.

నీవు తక్షణం అక్కడి పోస్టాఫీసుకెళ్ళి, ఆ టెలిగ్రాం ఎక్కణ్ణించి వచ్చిందో, ఎవరిచ్చేరో, అందులో ఏముందో కనుక్కుని నాకు తెలియజెయ్యాలి!" అన్నాను.

"ఆల్‌రైట్! మీరు నిశ్చింతగా వుండండి. ఆ పోస్టాఫీస్‌లో నాకు తెలిసిన ఇద్దరు స్నేహితులున్నారు. వారి ద్వారా చిటికెలో కనుక్కుంటాను," అవతల క్లిక్‌మంది.

రిసీవర్ దించి, ఎదురుచూడసాగేను.

గంట తరవాత ఫోన్ మోగింది.

"ఎస్!" అన్నాను.

"రాజారెడ్డిగారేనా?" అవతలినించి ప్రదీప్‌కుమార్ కంఠం.

"ఔను. కనుక్కున్నావా?"

"ఓ యస్! ఆ టెలిగ్రాం, బెనారస్ నించి సేఠ్ కూతురు మృదుల ఇచ్చింది. ఈ రాత్రిబండికి తను వస్తున్నాననీ, స్టేషన్లో రిసీవ్ జేసుకోమనీ! అంతే."

"అలాగా! మెనీ థాంక్స్!" అని రిసీవర్ దించేను.

అంతా అయోమయంగా వుంది. కూతురు అంతదూరం నించి వస్తున్నానని టెలిగ్రాం యిస్తే సంతోషించక, బన్సీలాల్ దేనికంత ఖంగాడు పడుతున్నాడు? ఆమె ఇక్కడికి రావడం అతనికిష్టంలేదా? ఎందుకు?

ఏదో మిస్టరీవుంది. తెలుసుకోవాలి. తెల్సుకు తీరాలి. ఇంత సేపైనా ఇంకా వాళ్ళిద్దరూ గదిలోంచి ఇవతలికి రాలేదు. ఆలోచిస్తూ లేచి బైటికి నడిచేను. పోర్టికోలో ఓ చిన్నసైజు వ్యాన్, ఓ జీపూ, ఓ కారూ పార్క్ జేసి వున్నాయి.

కారు స్కైబ్లూ కలర్తో తళతళ మెరిసిపోతోంది. కొత్త మోడల్ కాబోలు. విదేశీ సరకులావుంది. చూద్దామని, డ్రైవింగ్ సీట్ తలుపు తెరిచి, లోన కూర్చున్నాను.

పరికరాలన్నీ అధునాతనంగా, అందంగా డిజైన్ జేసి వున్నాయి. అన్నిటినీ తాకితాకి చూస్తూ కాసేపు కూర్చుని తిరిగి ఇంట్లోకి నడిచేను.

సాయంత్రం ఆరుగంటల ప్రాంతంలో రాజేంద్రన్ ఒక్కడే గదిలోంచి ఇవతలికి వచ్చేడు. పోర్టికోలోవున్న కారెక్కి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయేడు. ఎక్కడికి? కన్నూర్ కా? సేఠ్ కూతుర్ని తీసుకురావడానికా? కావచ్చు అనుకున్నాను.

రాత్రి పదిగంటలైనా అతను తిరిగి రాలేదు!

నాకు నిద్దుర ముంచుకు రాసాగింది. గదిలోకెళ్ళి తలుపు వేసుకుని, మంచంమీద వాలబోయేను. సరిగ్గా అప్పుడే వినిపించింది కారు శబ్దం, ఒక్క ఉదుటున మంచం దిగి, కిటికీ దగ్గరికెళ్ళి చూసేను.

రాజేంద్రన్ వెళ్ళిన కారు రివ్వున వచ్చి పోర్టికోలో ఆగింది. మృదుల వచ్చివుంటుందనుకున్న నా అంచనా తారుమారయింది. రాజేంద్రన్ ఒక్కడే కారుదిగి తాళం చెవి ఊపుకుంటూ ఇంట్లోకి వచ్చేడు.

మృదుల ఏమైంది? వస్తానని టెలిగ్రాం యిచ్చి, ఎందుకు రాలేదు? నాలో సవాలక్ష ప్రశ్నలు ఉత్పన్నమయ్యేయి. సడన్‌గా ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చి తలుపువైపు నడిచేను. తలుపు కొద్దిగా తెరిచి హాల్లోకి చూసేను ఎవ్వరూ లేరు.

పిల్లిలా బైటకెళ్ళి, పోర్టికోలో ఆగివున్న కారువైపు నడిచేను. డోర్ తెరిచి డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాను. లైటర్ వెలిగించి మైలేజ్ మీటర్ చూసేను. ఉదయం నేను చూసినదానికంటే ఇప్పుడు 18 మైళ్ళు ఎక్కువ చూపిస్తోంది మీటర్!

నిజానికి కన్ననూర్ యిక్కణ్ణించి నాలుగు మైళ్ళే, రాను పోను 8 మైళ్ళవుతాయి. మరి కారు 18 మైళ్ళు నడిచినట్టు చూపిస్తోంది మీటర్! రాజేంద్రన్ కన్ననూర్ నించి ఇంకెక్కడికైనా వెళ్ళివచ్చేడా? ఎక్కడికి?

ఆలోచనస్తూ లైటర్ ఆర్పి కారు దిగేను. చడీచప్పుడూ లేకుండా తిరిగి నా గదిలోకెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నాను.

7

ఉదయం బ్రేక్‌ఫాస్ట్ అయ్యేక నేత్ మండిపడసాగేడు.

"ఇంతకీ, మీ ఉద్దేశం ఏమిటి? హారం అమ్మదలచు

కున్నా రాలేదా? అమ్మదలచుకుంటే ఇంకా మనిషి ఎందుకు రాలేదు?"

"నేనూ అదే ఆలోచిస్తున్నాను సేఠ్ జీ, అపర్ణాదేవి స్వయంగా చెప్పేరు. మనిషిచేత పంపిస్తానని."

"ఇంకా రాలేదేం?"

"ఎనిమిదిలక్షల వ్యాపారం కదా సేఠ్ జీ, సమయానికి నమ్మకస్థుడైన మనిషి దొరకద్దూ? సాయంత్రంవరకూ కాస్త ఓపికపట్టండి."

"నాకదేం తెలీదు, సాయంత్రంవరకూ వ్యాపారం చేతి కందకుంటే బేరం కాన్సిల్ అయినట్టే దేనికైనా మంచిది మరోమారు ఆమెకు ట్రంకాల్ జేసి చెప్పండి!"

"నేను కన్ననూర్ వెళ్ళుతున్నాను. అక్కణ్ణించే ట్రంకాల్ కూడా ఇస్తాను."

"ఏం?ఇక్కణ్ణించి ట్రంకాల్....." సేఠ్ వాక్యం ఇంకా పూర్తి కాలేదు. ఇంతలో కాలింగ్ బెల్ మోగింది. రాజేంద్రన్ లేచి బైటికెళ్ళాడు. కాసేపు ఏవో మాటలు వినిపించాయి బైటినుంచి. తరవాత రాజేంద్రన్ ఓ వ్యక్తిని వెంటబెట్టుకుని లోనికి వచ్చేడు.

"సర్! వీరు మిమ్మల్ని కలుసుకోడానికి చాలాదూరం నించి వచ్చేరుట!" అన్నాడు అతన్ని పరిచయంచేస్తూ.

ఆ వ్యక్తి చేతులు జోడించి సేఠ్ కు నమస్కరించాడు. సేఠ్ ప్రతి నమస్కారంచేసి, "కూర్చోండి" అన్నాడు సోఫా చూపిస్తూ.

ఆ వ్యక్తి కూర్చుని, జేబులోంచి ఓ కవర్ తీసి సేఠ్ ముందుకు చాస్తూ— "నన్ను డాక్టర్ సుందరన్ అంటారు. ఈ చుట్టుప్రక్కల అడవిలో ఒక ప్రత్యేకరకం మొక్కల

గురించి రీసెర్చ్ చెయ్యడానికి వచ్చేను.

మా స్నేహితుడు ప్రీతమ్‌లాల్ నన్ను పరిచయం చేస్తూ మీకు రాసిన ఉత్తరం ఇది. ఆయన నాకు బాగా తెలును. ఈ చుట్టుప్రక్కల నేను నివసించడానికి అనుకూలమైన వసతి ఏర్పాట్లులేక ఈ విధంగా మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్ట వలసి వచ్చింది. నా పని పదీ పదిహేను రోజుల్లో అయి పోతుంది. అంతవరకూ......"

సేఠ్ కళ్ళు భయంతో విప్పారడం గమనించేను. అయిష్టంగానే ఆ కవర్ విప్పి చదివేడు. తరవాత దాన్ని టీపాయ్‌మీద పెడుతూ_ "క్షమించండి డాక్టర్! అర్జెంటు పనిమీద మేము రేపు ఊరెళ్ళబోతున్నాం" అన్నాడు.

"ఇంట్లో నౌఖర్లు ఉంటారుగా? నాకు పగలంతా రిసెర్చిలో బైటే గడిచిపోతుంది. కేవలం రాత్రి తలదాచు కోడానికి ఇంత చోటు కావాలి. అంతే!" అతను అంత సులువుగా వదిలేటట్టులేదు.

సేఠ్ వెంటనే పలక లేదు. కాసేపు ఆలోచించి, ఏమను కున్నాడో ఏమో తలెత్తి_ "ప్రీతమ్‌లాల్ ఉత్తరం రాసే డంటే, మీకోసం ఏదో ఒక ఏర్పాటు చెయ్యకతప్పదు మరి!" అని రాజేంద్రన్ వైపు చూసి__ "వీరికి మేడమీద గది చూపించు" అన్నాడు.

"మీ వెంట సామాను ఉందా?" అడిగేడు రాజేంద్రన్.

డాక్టర్ తలూపి__ "బైట నా కార్లో ఉంది!" అన్నాడు.

"నౌఖరు తెస్తాడు. రండి" అన్నాడు రాజేంద్రన్ మేడవైపు నడుస్తూ.

"మెనీ థాంక్స్ సేఠ్ జీ! మీ సహాయం ఎన్నటికీ మర్చిపోను" అంటూ లేచాడు డాక్టర్.

వాళ్ళు మేడమీదికెళ్ళగానే చటుక్కున నావైపు తిరిగేడు సేఠ్.

"మిస్టర్ ముకుందరావ్! వెంటనే మీరొక పని చెయ్యాలి. నేను కొత్తమనుషుల్ని అట్టే నమ్మను. ఈ డాక్టర్ ఎటువంటివాడో తెలీదు. దేనికైనా మంచిది. మీరు తక్షణం కన్ననూర్ వెళ్ళి, అపర్ణాదేవికి ట్రంకాల్ చేసి, ఆమె పంపే మనిషి ఇక్కడికి రాకుండా, కన్ననూర్ లోనే ఏదైనా హోటల్లో దిగి నాకోసం వెయిట్ చెయ్యమనండి. నేనక్కడే హారం తీసుకుంటాను."

"ఆల్ రైట్! మీ ఇష్టం!" అన్నానేగానీ లోలోపల సేఠ్ ప్రవర్తన నాకు చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

డాక్టర్ సుందరన్ సేఠ్ కు అపరిచితుడై ఉండి ఉంటే అతన్ని చూడగానే సేఠ్ దేనికి భయపడ్డట్టు కనిపించేడు? అకస్మాత్తుగా హారం ఇక్కడికి తేవద్దని దేనికంటున్నాడు? సుందరన్ సేఠ్ కు మొదటినుంచీ తెలుసా? నా ముందు ఇలా నటిస్తున్నారా? మొత్తానికి ఏదో గందరగోళంఉంది!

"పోర్టికోలో ఓ వ్యాన్ ఉంటుంది. దాన్ని తీసి కెళ్ళండి." అన్నాడు సేఠ్ ఇగ్నిషియన్ కీ ఇస్తూ.

దాన్ని అందుకుని లేచేను. పోర్టికోలో డాక్టర్ తాలూకు అంబాసిడర్ ఆగిఉంది. వ్యాన్ ఎక్కి బైలు దేరాను.

8

కన్ననూర్ చేరగానే, తిన్నగా ప్రదీప్ కుమార్ ఇంటి ముందు వ్యాన్ ఆపేను. అతను ఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

అంతవరకూ జరిగిన విషయాలన్నీ అతనికి వివరించేను.

"మీరు చెప్పిన విషయాల్లో, సేఠ్ కూతురు అక్కడికి రాలేదన్నది నాకు చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తోంది. ఎందుకంటే, ఆమె నిన్నరాత్రి స్టేషన్‌లో నా కళ్ళముందే ట్రేన్ దిగింది!"

క్షణం నా నోట మాట పెగల్లేదు.

"నిన్న రాత్రి నేను స్టేషన్ కెళ్ళడం కాకతాళీయమే అనుకోండి. ఓ ఫ్రెండ్‌ని సెండాఫ్ చెయ్యడానికెళ్ళాను. సేఠ్ కూతురు ట్రేన్ దిగడం, రాజేంద్రన్ వెంట బైటికెళ్ళి కారెక్కడం నా కళ్ళారా చూసేను."

"మరి ఇంటికి రాకుండా ఇద్దరూ ఎక్కడికెళ్ళారు?"

"బహుశా రాజేంద్రన్ ఆమెని ఇంకెక్కడికైనా తీసికెళ్ళాడేమో!"

"అంటే, ఈ చుట్టుప్రక్కల సేఠ్‌కు మరెదైనా ఇల్లుందా?"

ప్రదీప్‌కుమార్ పెదవి విరిచి_"తెలీదు!" అన్నాడు.

అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది నాకు. రాత్రి మైలేజ్ మీటర్ చూసినప్పుడు కారు 18 మైళ్ళు నడిచినట్టు చూపడం! అదే చెప్పేను అతనికి.

"ఐతే నిస్సందేహంగా వాళ్ళిద్దరూ ఇంకెక్కడికో వెళ్ళుంటారు. వాళ్ళకు ఈ చుట్టుప్రక్కల ఏదైనా ఇల్లుందేమో కనుక్కోవాలి. అదేమంత కష్టమైన పనికాదు. పదండి." అంటూ లేచాడు ప్రదీప్.

ఇద్దరం వ్యాన్‌లో బయలుదేరాం.

బజారుగుండా వ్యాన్ పోతోంది. ప్రదీప్‌కుమార్ హఠాత్తుగా నా భుజంమీద చెయ్యి వేసి_ "ఆపండి!" అన్నాడు.

నాకు తెలీకుండా బ్రేక్ వత్తేను.

రోడ్డు ప్రక్కన పళ్ళ దుకాణంముందు నిల్చుని, ఏదో పండు తింటున్న ఓ బికారిని చూపిస్తూ– "ఆ రోజు సేఠ్ ఇంటిముందు నేను చూసిన బికారి వాడే!" అన్నాడు ప్రదీప్ కుమార్.

నా కళ్ళల్లో మెరుపు మెరిసింది. "ఎలాగైనా వాణ్ని మచ్చిక చేసుకుని తీసుకు రా. ఏదైనా హోటల్ కి తీసి కెళ్దాం!" అన్నాను.

ప్రదీప్ కుమార్ దిగి వాణ్ని సమీపించేడు. అతన్ని ఎగా దిగా చూసేడు వాడు. ప్రదీప్ వాడితో ఏదో అన్నాడు. మరుక్షణం వాడి మొహం వికసించింది. తలూపుతూ అతని వెంట వ్యాన్ దగ్గరికి వచ్చేడు. వాణ్ని వ్యాన్ వెనక భాగం కూర్చోబెట్టి నా దగ్గరికి వచ్చేడు ప్రదీప్.

"నయం, వాడు నిన్ను గుర్తుపట్టలేదు. పట్టివుంటే మన వెంట వచ్చేవాడు కాదు" అన్నాను ఇంజన్ స్టార్ట్ చేస్తూ.

ఓ హోటల్ ముందు వ్యాన్ ఆపి, బికారిని వెంటబెట్టు కుని లోనికెళ్ళి కూర్చున్నాం. ప్రదీప్ కుమార్ వాడికోసం రెండు మూడు టిఫిన్లు ఆర్డరిచ్చి, మాకోసం కాఫీలు తెప్పించేడు.

టిఫిన్లు రాగానే వాటిమీద విరుచుకుపడ్డాడు బికారి.

వాడు తినడం పూర్తయ్యేక, జేబులోంచి ఐదు రూపా యల నోటు తీసి బల్లమీద పెట్టేను. దాన్ని చూడగానే వాడి కళ్ళు తళతళ మన్నాయి.

"ఇది నీ స్వంతం కావాలంటే, మేమడిగే కొన్ని ప్రశ్నలకి జవాబులివ్వాలి" అన్నాను.

వాడి కళ్ళల్లో మెరుపు మాయమైంది. దాని స్థానే

అనుమానం చోటు చేసుకుంది. "ఏమిటి బాబూ?" అన్నాడు భయం భయంగా.

"ఐదారురోజులక్రితం నీవు విడంబూర్‌లోని సేఠ్ బన్సీలాల్ ఇంటికెళ్ళావు కదూ?" అడిగేను.

మరుక్షణం వాడి కాళ్ళూ, చేతులూ వణకసాగేయి. "నా మాట నమ్మండి బాబూ! సత్తె పెమాణంగా సెప్తన్నా. నేనక్కడేం దొంగతనం సెయ్యేదు. గోప్పోళ్ళు కదా అని అడుక్కోడానికెల్నా! అంతే బాబూ."

"దొంగతనం చేశావని ఎవరన్నారు? ఊరికే భయపడక. ఆ రాత్రి ఆ ఇంట్లో ఏదో జరిగిందని మా అనుమానం. నీకు తెలిసిందల్లా దాచకుండా మాకు చెప్పేవంటే ఈ ఐదు రూపాయలు ఇచ్చి పంపేస్తాం."

"మీరు పోలీసోళ్ళా బాబూ?"

"ఔను. ఆ రాత్రి ఆ ఇంట్లో ఏదో నేరం జరిగింది. అదేమిటో తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం. నీవక్కడ ఏం చూసేవో, ఏం విన్నావో నిజం చెబితే సరి, లేదా నిన్నిప్పుడే పోలీస్ స్టేషన్ తీసికెళ్ళి జైల్లో పడేస్తాం!" అన్నాను అస్త్రం ప్రయోగిస్తూ.

దాంతో ఇప్పుడు వాడి ఒళ్ళంతా వేపాకుమల్లే వణకసాగింది.

"మీ కాళ్ళు పట్టుకుంటాను బాబూ! పేదోణ్ని. నన్నేం సెయ్యకండి. నాకు తెల్సిందంతా సెప్పేత్తాను. ఆ రాత్రి అడుక్కోడానికి ఆ ఇంటికెల్నా. తలుపు మూసుంది అరవబోయ్నా. అంతలో, 'రచ్చించండి...రచ్చించండి... అత్య అత్య...పిస్తోలు కిందపడెయ్' అన్న కేకలినిపించేయి.

నేను బెదిరిపోయి, తలుపు సందులోంచి లోపలికి సూస్న. లోపల యిద్దరు దొరలు ఎదురుబొదురుగా నిలుస్నారు. ఒకాయన సేతిలో పిస్తోలుంది. నేను చూస్తుండగానే ఆ దొర, రెండో దొరను దాంతో రెండు సార్లు కాల్సేడు. ఆయన కేక లెడ్తూ కిందకూలేడు.

ఆ సప్పుడిని, లోపల్నుంచి ఇంకో దొర బైటకొచ్చి, 'ఎందుకు సంపావతన్ని?' అంటూ పిస్తోలు పట్టుకున్నాయన్ని కానా కోప్పడ్డాడు. 'ఈడు పానాలతో ఉంటే మనకు కానా పెమాదం!' అన్నాడాయన.

అంతవరకే సూస్న బాబూ! ఇంతలో నా ఎనక అడుగుల సప్పుడయింది. గబుక్కున ఎదుదిర్గి సూత్తును గందా, ఈ బాబుగారొస్తున్నారు,'' అంటూ ప్రదీప్‌కుమార్ని చూపించేడు. ''ఈయన్ని సూడంగానే బయమేసి అక్కణ్ణించి ఉరికితిన!''

''మొత్తానికి నన్ను గుర్తుపట్టేవన్నమాట!'' అన్నాడు ప్రదీప్ నవ్వుతూ.

''మొదట గుర్తు పట్నేదు బాబూ! ఇప్పుడా ఇంటి సంగతి సెప్తే గుర్తొచ్చింది.''

''నువ్వా ఇంట్లో చూసిన ఇద్దరు వ్యక్తుల్ని గుర్తుపట్టగలవా?'' అడిగేను.

''సచ్చినాయన ఈపు నా వైపుంది బాబూ! ఆయన మొహం సూన్నేదు. పిస్తోలు పట్టుకున్నాయన్ని మాత్రం బాగా గుర్తుపడతాను.''

''ఎవ్వరతను?''

''సేఠ్ బన్సీలాల్!''

నేనూ, ప్రదీప్‌కుమార్ ఒకరి మొహాలొకరం చూసుకున్నాం.

తరవాత తెలుసుకుని—"సరే, నీవు నిజం చెప్పేవని మాకు నమ్మకం కుదిరింది. ఈ ఐదురూపాయలు తీసుకుని ఇక వెళ్ళు" అన్నాను నోటు వాడి చేతిలో పెడుతూ.

బికారి చేతులు జోడించి, బ్రతుకు జీవుడా అన్నట్టు అక్కణ్ణించి మాయమయ్యేడు. బిల్ పే జేసి, ఇద్దరం తర్కించుకుంటూ హోటల్ బైటకు వచ్చాం. బైట ఆపి వున్న వ్యాన్ దగ్గిర, ఓ వ్యక్తి చేతిలో చిన్న మూట పట్టుకుని వ్యాన్ని ఎగాదిగా చూస్తూ కనిపించేడు.

అతన్ని చూడగానే—"ఏమోయ్ మురుగేషన్! ఇక్కడేం జేస్తున్నావ్?" అన్నాడు ప్రదీప్ కుమార్.

"ఎవ్వరితను?" అడిగేను.

"నీ చెప్పలా? సేఠ్ ఇంటిముందు ఓ కాపలా మనిషి ఉండేవాడని. ఇతనే!" అన్నాడు ప్రదీప్.

ఆ వ్యక్తి మమ్మల్ని చూసి—"నమస్కారం బాబూ! సేఠ్ గారి వ్యాన్ ఇక్కడ కనిపిస్తే ఎవరొచ్చారా అని చూస్తున్నాను" అన్నాడు.

"ఈ మధ్య సేఠ్ ఇంటిదగ్గిర కనిపించడంలేదు. పని మానేసేవా?"

"లేదు బాబూ! అక్కడే పని జేస్తున్నా, వారే కొన్ని రోజులు ఊరెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకోమని సెలవిచ్చారు నాకు. ఊరెళ్ళి చూస్తే మా కోడలు పిల్ల బాగా జబ్బు పడుంది. పట్నం తీసికెళ్ళి చూపించాము. ఆపరేషన్ జెయ్యాలన్నారు. డబ్బు ఖర్చవుద్దన్నారు. సేఠ్ గారు ఏమైనా సాయం జేస్తారేమోనని ఇలా వచ్చేను. ఇప్పుడే బండి దిగి, కాలినడకన ఇలా వస్తుండగా ఈ వ్యాన్ కన్పించింది" అన్నాడతను.

"వీరు సేఠ్ ఇంటికే వెళ్తున్నారు. లోపల కూర్చో" అన్నాడు ప్రదీప్‌కుమార్.

మురుగేషన్ వెనక్కి వెళ్ళి వ్యాన్‌లో కూర్చున్నాడు.

ప్రదీప్‌కుమార్‌ని పక్కకి తీసికెళ్ళి రహస్యంగా చెప్పేను. "నీకు సేఠ్ తాలూకు ఇల్లేదైనా ఈ చుట్టు పక్కలుందేమో కనుక్కొని నాకు ఫోన్ జెయ్. మురుగేషన్ని అడిగి తెలుసుకోవచ్చు. కానీ, వాడిద్వారా సేఠ్ కీవిషయం తెలిస్తే మొదటికే మోసం వస్తుంది."

ప్రదీప్ కుమార్ తలూపి–"నిశ్చితంగా ఉండండి. సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకి మీకు ఫోన్ జేస్తాను. సరిగ్గా ఆ సమయంలో మీరు ఫోన్ దగ్గరుండాలి" అన్నాడు.

తలూపి వ్యాన్ ఎక్కి, ముందుకు పోనిచ్చేను.

కొద్దిదూరం వెళ్ళానో లేదో, బజార్లో రోడ్డుపక్క ఆగివున్న ఓ అంబాసిడర్ కారుమీద దృష్టి పడగానే స్పీడ్ స్లో జేసేను. అది డాక్టర్ సుందరన్ కారులావుంది! కారు పక్కనించి పోతూ డ్రైవింగ్ సీట్లోకి చూసేను. స్టీరింగ్ ముందు సుందరన్ కూర్చున్నాడు.

అతనిక్కడేం జేస్తున్నాడు? పనిమీద వచ్చాడా? ఆలోచిస్తూ వ్యాన్ స్పీడ్ హెచ్చించేను.

9

సూర్యాస్తమయం వేళకి సేఠ్ ఇంటి పోర్టికోలో వ్యాన్ ఆపి దిగేను. వ్యాన్ శబ్దం విని సేఠ్ బైటకి వచ్చాడు. మురుగేషన్ యింకా దిగలేదు.

"మురుగేషన్! ఇల్లు వచ్చేసింది వ్యాన్ దిగు" అన్నాను గట్టిగా.

"మురుగేషనా? ఇక్కడికెలా వచ్చేడు?" అడిగేడు

సేఠ్ ఆశ్చర్యంగా.

"కన్ననూర్‌లో కనిపించేడు. ఇక్కడికే వస్తున్నానంటే తీసుకొచ్చాను" అన్నాను.

మురుగేషన్ ఇంకా దిగలేదు.

లోపల పడుకున్నాడా ఏమిటానుకుంటూ, వ్యాన్ వెనక్కి వెళ్ళేను.

అనుకున్నట్టే సీటుమీద పడుకునున్నాడు.

"మురుగేషన్! నిదరబోతున్నావా?" అంటూ కదిపేను.

ఆ కదుపుకి కాస్త ఇటు ఒరిగేడు.

నా గుండె ఒక్కసారి ఝల్లుమంది! రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. మురుగేషన్ కణతమీద రంధ్రం! ఆ రంధ్రంలోంచి ఉబికి, చారలు చారలుగా కారిన రక్తం. ఎవ్వరో అతన్ని పిస్తోలుతో కాల్చి చంపేరు.

"ఏం జరిగింది? మురుగేషన్ ఎక్కడ?" అంటూ వ్యాన్ వెనక్కి వచ్చేడు సేట్. ఇంతలో రాజేంద్రన్ కూడా ఇంట్లోంచి వచ్చేడక్కడికి. ఇద్దరూ ఆ దృశ్యం చూసి నిర్ఘాంతబోయేరు. నా బుర్ర గిరగిర తిరుగుతోంది. మురుగేషన్ని ఎవ్వరు చంపేరు? ఎలా చంపేరు? ఎక్కడ చంపేరు? నాకు శబ్దం వినిపించలేదే?

"ఎలా జరిగింది?" అడిగేడు సేట్ ఆశ్చర్యంగా.

"కన్ననూర్‌లో సజీవంగా వ్యాన్ ఎక్కిన వ్యక్తి, ఇక్కడికి చేరగానే చచ్చిపడున్నాడు. నాకంతా అయోమయంగా వుంది."

"కనీసం పిస్తోలు పేలిన చప్పుడు కూడా వినిపించలేదా మీకు?" అడిగేడు రాజేంద్రన్.

"లేదు మీ వ్యాన్ ఇంజన్ బాగా చప్పుడు చేస్తుంది"
నా మాట ఇంకా పూర్తి కాలేదు.

ఇంతలో ఏదో కారు వస్తున్న శబ్దం విని అందరం అటు చూశాం. డాక్టర్ సుందరన్ అంబాసిడర్ కారు కాంపౌండ్ లోకి తిరుగుతోంది. కారు దిగి మమ్మల్ని సమీపించేడతను.

"ఏం జరిగింది? ఎందుకలావున్నారు?" అడిగేడు కుతూహలంగా.

"హత్య జరిగింది!" అంటూ వ్యాన్ లోకి చూపించేను.

"మైగాడ్! హత్యా!" అన్నాడు నోరు తెరిచి చూస్తూ.

"వెంటనే పోలీసులకు ఫోన్ చేసి పిలిపించండి" అన్నాను సేట్ తో.

"ఇది నిజంగా హత్యే అని గ్యారంటీ ఏమిటి?" అన్నాడు సుందరన్.

"లేకుంటే, ఈ ముసలాడు వేన్ లో కూర్చుని ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడంటారా?" అన్నాను వ్యంగ్యంగా.

"నేనలా అనడంలేదే! నా అభిప్రాయమల్లా, దారి పొడవునా అడివీ, దిబ్బలూ ఉన్నాయి. అక్కడ పొంచి పొంచి కుందేళ్ళని వేటాడుతూ చాలామంది కనిపించేరు. ఎవ్వరిదో తుపాకి గురితప్పి, గుండు ఇతనికి తగిలి వుండవచ్చుగా? లేకుంటే ఈ పేద ముసలాణ్ని కాల్చి చంపే అవసరం ఎవరికుంది?" అన్నాడు సుందరం తార్కికంగా.

"ఔను. అలాగే జరిగివుంటుంది!" అన్నారు సేట్ రాజేంద్రన్ లు ముక్త కంఠంతో.

నేను పలకలేదు. వాళ్ళతో వాదించడం వ్యర్థం.

ముగ్గురూ తోడు దొంగల్లా కనిపిస్తున్నారు నా కంటికి.

"వెళ్ళి వెంటనే పోలీసులకు ఫోన్ చెయ్!" అన్నాడు సేట్ రాజేంద్రన్ని పురమాయిస్తూ.

అతను గబగబ ఇంట్లోకి నడిచేడు. అతని వెనకే సుందరన్ కూడా వెళ్ళేడు. సేట్ నన్ను సమీపించి—
"అపర్ణాదేవికి ట్రంకాల్ చేసి చెప్పేరా?" అడిగేడు.

"మీరు కోరినట్టే హారం తెచ్చే వ్యక్తి కననూర్‌లోని బృందావన్ హోటల్లో దిగుతాడు. అతని పేరు నారాయణ్!" బొంకేను.

"వెరీగుడ్ ఉదయం నేనే వెళ్ళి అతన్ని కలుసుకుంటాను. మీరిక్కడే వెయిట్ చేస్తుండండి. నేను రాగానే చెక్ రాసిస్తాను," అన్నాడు సేట్ తృప్తిగా.

చీకటి పడ్డాక వచ్చేరు పోలీసులు. సేట్ ఇచ్చిన స్టేట్‌మెంట్ రాసుకుని, శవాన్ని తీసుకువెళ్ళిపోయేరు.

భోజనాలయ్యేక సిగిరెట్ అంటించి గదిలో పచార్లు చెయ్యసాగేను. ఇక్కడి వ్యవహారమంతా అయోమయంగా వుంది. ఒకదాని వెనక ఒకటిగా అనూహ్యమైన సంఘటనలు ఎదురౌతున్నాయి. ఏదో పనిమీద వచ్చేను. ఇక్కడింకేదో భాగోతం ఎదురైంది.

మురుగేషన్ మరణం ఏదో ప్రమాదవశాత్తూ జరిగిందంటే నాకెందుకో నమ్మబుద్ధి కావడంలేదు. మరి ఎవ్వరు చంపేరతన్ని? ఎటు చూసినా అతన్ని చంపడానికి ఒకే ఒక వ్యక్తికి అవకాశం వున్నట్టు కనిపిస్తోంది.

అతనే డాక్టర్ సుందరన్! కన్ననూర్ నించి వస్తున్నప్పుడు అతనే కనిపించేడు కార్లో. బహుశా మురుగేషన్ వ్యాన్ ఎక్కి బైలుదేరడం చూసి ఉంటాడు.

వ్యాన్ వెనకే తనూ బైలుదేరి, నిర్మానుష్యమైన ప్రదేశంలో గుట్టు చప్పుడు కాకుండా, వెనకనించి పిస్తోలుతో కాల్చివుంటాడు. ఇంజన్ చప్పుడు మధ్య ఆ శబ్దం నాకు వినిపించలేదు.

ఇదే నిజమైతే, ఇక మురుగేషన్ని చంపడానికి గల కారణాలు ఆలోచించాలి. సేట్ బన్సీలాల్ ఈ ఇంట్లో ఎవ్వరో వ్యక్తిని హత్యచేసేడని రూఢి అయింది. అంతే కాదు. డాక్టర్ సుందరన్, సేట్ బన్సీలాల్, అతని సెక్రటరీ రాజేంద్రన్ కలిసి ఏదో గూడుపుఠాణీ జరుపుతున్నారని నా అనుమానం.

ఆ రహస్యాలేవో మురుగేషన్‌కి తెలిసివుంటాయి. అందుకే అతన్ని కొన్నాళ్ళు విశ్రాంతి తీసుకరమ్మని ఊరికి పంపించేరు. అతనివల్ల కార్యకలాపానికి ఎక్కడ అంతరాయం కలుగుతుందో అని శాశ్వతంగా అతన్ని దారికి అడ్డు తొలగించేడు సుందరన్.

సేట్ బన్సీలాల్‌కు ఎందుకో సుందరన్ మీదా, రాజేంద్రన్ మీదా నమ్మకం లేనట్టుంది. అందుకే, హారం తీసుకువచ్చే మనిషి, అక్కడికి రాకుండా చెయ్యమని చెప్పేడు.

పోతే, బన్సీలాల్ చంపిన వ్యక్తి ఎవ్వరు? వాళ్ళ అనుచరుడా? అతనూ ఇక్కడే వుండేవాడా? చంపి, శవాన్ని ఏంజేసేరు?ఎక్కడో గొయ్యితవ్వి పాతేసివుంటారు.ముందా వ్యక్తి ఎవ్వరో తెలుసుకోడం చాలా ముఖ్యం. అతనికి సంబంధించిన వస్తువులేవైనా ఈ ఇంట్లో వుండివుంటే, వాటి ఆధారంతో ఏదైన క్లూ దొరకవచ్చు.

రేపుదయం సేట్ కన్ననూర్ వెళతానన్నాడు. రాజేంద్రన్ కూడా ఎక్కడికైనా వెళితే నా పని సులువౌతుంది. తీరిగ్గా ఇల్లంతా వెతకొచ్చు.

10

ఉదయం బ్రేక్ ఫాస్ట్ కాగానే—"కారు సిద్ధం జెయ్. కన్ననూర్ వెళ్ళాలి" అన్నాడు సేట్ రాజేంద్రన్‌తో.

"కన్ననూర్ వెళ్తున్నారా? నాకూ చిన్న పనుందక్కడ నా కారు ట్రబుల్ ఇస్తోంది. దయచేసి, కాస్త లిఫ్ట్ ఇవ్వండి" అన్నాడు సుందరన్ వెంటనే.

సేట్ మొహం చిటపటలాడింది. విధిలేనట్లు "సరే!" అన్నాడు విసుగ్గా.

పది గంటలకి ముగ్గురూ కారుక్కి వెళ్ళిపోయేరు.

తేలిగ్గా ఊపిరి తీసుకున్నాను. ఇంట్లోవున్న యిద్దరు ముగ్గురు నౌకర్లు తమ తమ పనుల్లో ఎక్కడోవున్నారు.

చడీ చప్పుడు కాకుండా మేడమీదకెళ్ళి, ముందు డాక్టర్ సుందరన్ గది పరిశీలించేను. దాంతో అతను వకీలీ డాక్టర్ అని తెలిసిపోయింది. నిజంగా అతను ఏ డాక్టరో అయివుంటే, ఏ రీసెర్చికోసమో ఇక్కడ వచ్చివుంటే ప్రయోగాలకి సంబంధించిన పరికరాలూ, లేదా పుస్తకాలూ నోట్సూ వెంట వుండితీరాలి.

అవేమీ లేవు. సూట్ కేస్‌లో రెండుమూడు జతల బట్టలూ, నిత్యావసర వస్తువులూ తప్ప! అక్కణ్ణించి తిన్నగా కిందికి వచ్చి ఒక్కొక్కగదినీ చూసుకుంటూ స్టోర్ రూంలో అడుగు పెట్టేను.

కింద నూనె డబ్బాలూ, ధాన్యం బస్తాలూ పేర్చి వున్నాయి. అటకమీద విరిగిపోయిన కుర్చీలూ, సామానూ వేసివుంది. మీదకెక్కడానికి చెక్క మెట్లున్నాయి. ఆ మెట్లగుండా అటకమీదికి జేరుకున్నాను. అక్కడి సామానుమీద అంగుళం ఎత్తు దుమ్ము పేరుకుంది.

కానీ, ఓ సూట్ కేస్ మీద మాత్రం దుమ్ము అట్టే కని

పించడంలేదు. బహుశా, దాన్ని ఈ మధ్యే అక్కడ వేసి వుంటారు.ఆత్రంగా దాన్ని తెరిచి చూసేను. రెండుమూడు పాతనూట్లు కనిపించేయి.

ఓ కోటు జేబులో, పాత మోడల్ గడియారం కనిపించింది. దాన్ని అందుకుని జాగ్రత్తగా పరిశీలించేను. గడియారం వెనక, మిత్రుడు నటరాజన్‌కు జ్ఞాపక చిహ్నంగా కృష్ణ అయ్యర్ అని చెక్కివుంది.

సాలోచనగా తలూపేను. కృష్ణ అయ్యర్ అనబడే ఎవ్వరో వ్యక్తి ఈ గడియారాన్ని జ్ఞాపక చిహ్నంగా తన మిత్రుడైన నటరాజన్‌కు బహుకరించేడని తెలుస్తోంది. అంటే, ఈ దుస్తులు నటరాజన్‌వన్న మాట.

ఈ పేరు ఎప్పుడో, ఎక్కడో విన్నట్టుంది. ఇంకేమైనా దొరుకుతాయేమోనని మరో కోటు తీసి వెదికేను. జేబులోంచి మడత పెట్టిన పాత కాగితం బైటపడింది. దాన్ని విప్పి చూసేను.

"మై డియర్ నటరాజన్!

ఈ మధ్య నేను ఓ నాటక కంపెనీ స్థాపించేను. తొలి ప్రదర్శన రేపు రాత్రి కళాభారతిలో ఇవ్వబోతున్నాం. ఒకనాటి అగ్రస్టేజీ నటుడివైన నిన్ను ముఖ్య అతిథిగా ఆహ్వానించాలని నిశ్చయించేము. ఇది మా కళాకారుల తరపు అభ్యర్థనగా స్వీకరించి, ప్రదర్శనకు వచ్చి, నాటకం విజయవంతం కావడానికి తోడ్పడతావని ఆశిస్తున్నాను.

కృష్ణ అయ్యర్!"

ఇప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. నటరాజన్ అనబడే ఆ వ్యక్తి ఒకప్పుడు గొప్ప స్టేజీ నటుడు. అనారోగ్యంచేతనో మరెందువల్లో ఏడెనిదేళ్ళనించీ అతను నాటకరంగంనించి

విరమించుకున్నాడు. తరవాత అతని పేరు ఎక్కడా విన పడలేదు.

ఆ వ్యక్తి ఇప్పుడిక్కడెలా తేలాడు? సేఠ్ బన్సీలాల్ అతన్నే హత్యచేసాడా? చంపి అతని సూట్‌కేస్ ఇక్కడ పడేసేరా? హత్యకి కారణం? పాత వైషమ్యాలా?

ఆలోచిస్తూ ఆ దుస్తుల్ని పైనించి పరీక్షగా చూడ సాగేను. కోటు కుడివైపు జేబులకంటే ఎడంవైపు జేబులు ఎక్కువ మురికిగా కనిపిస్తున్నాయి. మనం ఎక్కువ ఏ జేబుల్లో చేతులు పెడతామో సాధారణంగా అవే ఎక్కువ మురికి అవుతుంటాయి. దీన్నిబట్టి ఆ నటరాజన్ ఎడంచేతి వాటమై ఉంటాడనిపిస్తోంది.

ఆలోచిస్తూ అటక దిగి హాల్లోకి నడిచేను. తిరిగి మేడ మెట్లెక్కి సేఠ్ గదిలో ప్రవేశించేను. ఒక్కొక్క వస్తువుని జాగ్రత్తగా చెక్ చేస్తూ గోడవారగా వున్న గోద్రెజ్ టేబిల్ దగ్గరికి నడిచేను. టేబిల్ పైన కాగితాలూ, ఫైళ్లూ రైటింగ్ పేడ్ వున్నాయి.

ఒక్కో కాగితాన్నీ, ఫైలునీ జాగ్రత్తగా పరిశీలించ సాగేను. అన్నీ బిజినెస్‌కు సంబంధించినవే. నాకు పనికి వచ్చే విషయాలేవీ లేవు. చివరికి రైటింగ్ పేడ్ అందుకున్నాను. దానిమీద బ్లాటింగ్ పేపర్ ఎక్కించి వుంది. క్లిప్‌కు కొన్ని తెల్ల కాగితాలు బిగించివున్నాయి.

పేడ్ వెనక్కితిప్పి చూసేను. బ్లాటింగ్ పేపర్‌కీ పేడ్‌కీ మధ్య ఏదో కాగితం కొస కనిపిస్తోంది. ఇవతలికి లాగేను. అది ఇంకా పూర్తి చెయ్యని ఉత్తరం! ఆతృతగా చదివేను.

"ప్రియమైన కుమార్తెకు!

నీ తండ్రి దీవించి వ్రాయుట. నీవక్కడ క్షేమంగా వున్నావని తలుస్తున్నాను. రాజేంద్రన్ గురించి నీకిదివరకే రాసేను, ఏడాదినించీ అతని విషయంలో నాకేదో అనుమానం ఉందని. ఈ మధ్య అతని ప్రవర్తనలో విచిత్రమైన మార్పు వచ్చింది. ఇప్పుడతనిమీద నాకు నమ్మకం దాదాపు సన్నగిల్లిందనే చెప్పాలి.

అందుకే, రేపతన్ని ఉద్యోగంనించి తొలగించాలనుకుంటున్నాను. ఒకవేళ అతను నిన్ను బ్రతిమాలడానికి అక్కడికి వస్తే రానివ్వక! నా బిజినెస్ రహస్యాలెన్నో అతనికి తెలుసు. ఐనా, అతన్ని ఉద్యోగంనించి తొలగించడానికే నిశ్చయించేను......"

ఇది సేట్ తన కూతురికి పేర రాసిన ఉత్తరమని తెలుస్తూనే వుంది. ఉత్తరం పూర్తి చెయ్యకుండా, పోస్టు చెయ్యకుండా ఎందుకుంచేడు? బహుశా, అతనీ ఉత్తరం రాస్తున్న సమయంలో గదిలోకి రాజేంద్రన్ వచ్చివుంటాడు. అతని కంట పడకుండా ఉత్తరాన్ని పేడ్ కింద దాచి వుంటాడు సేట్. తరవాత దాని సంగతి మరచిపోయుంటాడు.

లేదా, అదే రాత్రి ఏవో బలీయమైన కారణాలు ఎదురై, నటరాజన్ని పిస్తోలుతో కాల్చి చంపి వుంటాడు. ఆ దృశ్యం చూసిన రాజేంద్రన్ సేట్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేసివుంటాడు. అందుకే అతన్ని ఇంతవరకూ ఉద్యోగంలోంచి తొలగించలేదు బన్సీలాల్!

దాంతో, కూతురికి ఈ ఉత్తరం పోస్ట్ చేసే అవసరం తీరిపోయింది.

ఇంతలో కింద ఫోన్ మోగుతున్న శబ్దం విని ఉలిక్కి పడి, రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. పన్నెండు గంటలు.

ప్రదీప్‌కుమార్ ఫోన్ చేస్తున్నాడేమో అనుకుంటూ గబగబ కిందికెళ్ళి రిసీవర్ అందుకున్నాను.

"ప్రదీప్‌కుమార్ స్పీకింగ్!" అవతలినించి వినిపించింది.

"ఆ, నేనే మాట్లాడుతున్నాను. కనుక్కున్నావా?" అడిగేను.

"ఓ యస్! ఇక్కడికి ఐదుమైళ్ళదూరంలో చిన్న ఊరుంది. ఆ ఊరి పొలిమేరల్లో సేట్‌కు సంబంధించిన ఓ పాత మేడ ఉంది. బహుశా రాజేంద్రన్ సేట్ కూతుర్ని అక్కడికే తీసికెళ్ళివుంటాడని నా అనుమానం!"

"ఆల్ రైట్. ఇప్పుడే వస్తున్నాను. నాకోసం వెయిట్ చెయ్" అని రిసీవర్ దించి బైటికి నడిచేను.

పోర్టికోలో ఉన్న వ్యాన్ ఎక్కి బైలుదేరేను.

11

కన్నూర్‌నించి ప్రదీప్‌కుమార్ని వెంటబెట్టుకుని, దారి వెదుక్కుంటూ ఆ మేడని చేరుకునేసరికి సూర్యుడు అస్తమించేడు.

చుట్టుప్రక్కల మనుష్య సంచారంలేదు. ఊరికి దూరంగా విసిరివేసినట్టుంది మేడ. గోడలన్నీ రంగు వెలసి నాచు పేరుకున్నాయి. అక్కడక్కడా పెచ్చులూడిన చిన్న పిట్ట కాంపౌండ్. సగం విరిగి, మూసివున్న చెక్క గేటు.

కొద్దిదూరంలో వ్యాన్ ఆపి, దిగి ఇంటిని సమీపించాం. చెక్క గేటు తోసుకుంటూ కాంపౌండ్‌లోకి నడిచాం. అక్కడంతా గజం ఎత్తు గడ్డి మొలిచి ఉంది.

ఇంటి తలుపులు మూసివుంది. గడియకి పెద్ద సైజు తాళం కప్ప వేళ్ళాడుతోంది. వరండా మెట్లెక్కి తలుపుని సమీపించాం.

"తాళం వేసుందే! లోనికెలా వెళ్ళడం?" అన్నాడు ప్రదీప్ కుమార్.

నవ్వి— "తాళం తెరిచే కిటుకు నా దగ్గరుంది" అంటూ జేబులో చెయ్యి పెట్టేను.

"ఇద్దరూ బుద్ధిగా చేతులెత్తండి!" అన్న కంఠం విని ఉలిక్కిపడి వెనుదిరిగాం.

ముప్ఫైఏళ్ళుంటాయతనికి. కండలు తిరిగిన ఒళ్ళు. మొహంమీద స్ఫోటకం మచ్చలు. చేతిలో నల్లగా నిగనిగ మెరుస్తోన్న పిస్తోలు!

"ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారెడ్డిగారా! మద్రాసునుంచి ఇక్కడికెలా దయచేసేరు?" అన్నాడు నన్ను చూస్తూ.

వీడెవడో పాత కేడీ అయుంటాడు. అందుకే నన్ను గుర్తుపట్టేడు. తాళం తెరిచే పనిముట్టుకోసం నేను జేబులో చెయ్యి పెట్టడం మంచిదే అయింది. ఆ జేబులోనే గుళ్ళు నిండిన పిస్తోలు ఉంది.

"శిల్లంకొట్టిన రాయిల్లా చూస్తారేం? చేతులెత్తండి!" అన్నాడతను కరుగ్గా.

నా చెయ్యి ఇవతలికి రావడం, పిస్తోలు పేలడం, గుండు వాడి జబ్బలో దిగడం అంతా అరక్షణంలో జరిగి పోయేయి.

జబ్బ పట్టుకుని అరుస్తూ కింద కూలేడు. ఆ షాక్‌లోంచి తేరుకోకముందే ఇద్దరం వాడి దగ్గరికి పరిగెత్తాం. ప్రదీప్ కుమార్ మెరుపులా వాడి చేతిలోంచి పిస్తోలు లాక్కున్నాడు.

నా టై విప్పి వాడి చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టేసేను. ప్రదీప్ కుమార్ తన టైతో వాడి కాళ్ళు బిగించి కట్టేడు. నేను జేబులు వెదికి తాళం చెవులు తీసుకున్నాను.

ఇద్దరం తలుపు దగ్గరికెళ్ళి-తాళం తెరిచి ఇంట్లో అడుగు పెట్టాం. హాలు మధ్య కుర్చీలో చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టేయబడుంది ఓ పద్దెనిమిదేళ్ళ యువతి! అరవకుండా నోటికి టేప్ అంటించేరు.

“సేట్ బన్సీలాల్ కూతురు ఈమే!” అన్నాడు ప్రదీప్ కుమార్.

ఇద్దరం ఆ యువతిని సమీపించాం.

12

బన్సీలాల్ ఇంటి పోర్టికోలో వ్యాన్ ఆపి, రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. రాత్రి ఏడుగంటలు. ఈ పాటికి వాళ్ళు కన్ననూర్ నించి తిరిగి వచ్చివుంటారు. వ్యాన్ దిగి ఇంట్లోకి నడిచేను.

అనుకున్నట్టే ముగ్గురూ హాల్లో కూర్చున్నారు.

సేట్ నన్ను చూడగానే “మిస్టర్ ముకుందరావ్! ఏమిటీ మోసం? ఆ హోటల్లో మీరు చెప్పిన పేరుగల వ్యక్తి ఎవ్వరూ ఇంకా రాలేదు. నాలుగ్గంటల వరకూ చూసి చూసి విసుగెత్తి వచ్చేశాం. మీకసలు ఆ హారం అమ్మాలనుందా లేదా?” అన్నాడు మండిపడుతూ.

“అనవసరంగా మిమ్మల్ని శ్రమపెట్టినందుకు క్షమించండి సేట్ జీ. ఇదుగో, ఇప్పుడే వచ్చింది హారం! స్వీకరించి రసీదూ, చెక్కూ రాసివ్వండి” అన్నాను జేబులోంచి హారం తీసి అందిస్తూ.

హారాన్ని చూడగానే సేట్ కళ్ళు తళతళమన్నాయి.

దాన్ని అటూ ఇటూ తిప్పి పరిశీలించి "చెక్‌బుక్ తీసుకు రా!" అన్నాడు రాజేంద్రన్‌తో. అతను లేచివెళ్ళి చెక్ బుక్, రసీదు పుస్తకం పట్టుకొచ్చేడు. సేట్ హారాన్ని టీపాయ్ మీద పెట్టి రసీదూ, చెక్కూ రాసిచ్చేడు.

వాటిని జేబులో పెట్టుకుని చటుక్కున టీపాయ్‌మీద హారం అందుకోబోయేను. సేట్ గబుక్కున దాన్నిలాక్కో డానికి చెయ్యిచాపేడు. పిడికిలి బిగించి అతని మొహం మీద ఒక్కటి ఇవ్వబోయేను. సేట్ అనాయాచితంగా ఎడం చేత్తో ఆ దెబ్బని ఆపడానికి ప్రయత్నించేడు.

నాకు నవ్వాగ లేదు.

"ఏమిటీ న్యూసెన్స్? నీకేమైనా పిచ్చి పట్టిందా?" అరిచేడు సేట్.

"నీ అద్భుత నటన ఇక చాలు మిస్టర్ నటరాజన్!" అన్నాను.

'నటరాజన్' అనగానే ఆ ముగ్గురూ అదిరిపడ్డారు.

సేట్ పక్కలో పిడుగుపడ్డట్టు అదిరిపడి, వెంటనే తమాయించుకుని "ఏమిటీ పిచ్చిప్రేలాపన? గెటవుట్!" అన్నాడు అరుస్తూ.

"ఎంత నటించినా ఇహ లాభంలేదు నటరాజన్! నీవు అసలు సేట్‌వి కావు. అసలు సేట్‌ని హత్యచేసి, అతనిలా మేకప్ జేసుకుని, నీ నటనాకౌశలంతో అందర్నీ నమ్మి స్తున్నావ్, కాని, విధిని నమ్మించడం అంత సులభతరం కాదు.

నీ బండారం కాకతాళీయంగా నా ద్వారా బద్దలైంది. నే నెవర్నో నీకు తెలుసా? నాపేరు రాజారెడ్డి! మద్రాసు క్రయింబ్రాంచ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ని. మీరు ముగ్గురూ పథకం

వేసి, సేట్ బన్సీలాల్‌నూ, ముసలి కాపలాదారు మురుగేషన్నూ దారుణంగా చంపేరు. పథకంవేసి జేసిన హత్యలకి శిక్ష ఏమిటో తెలుసా? మరణశిక్ష!

ఎంత పథకంవేసి నేరంచేసినా, నేరస్థులు పట్టుబడక తప్పదని తెలిసీ మీలాంటి మనుషులు మరణం కోరి తెచ్చుకుంటారు..." అన్నాను జేబులో చెయ్యిపెడుతూ.

అప్పటికే రాజేంద్రన్, సుందరన్‌లో చలనం వచ్చింది. చటుక్కున జేబులోంచి చెయ్యి బైటికి తీసేను. నా చేతిలో నిగనిగ మెరుస్తున్న పిస్తోలు చూడగానే, ఇద్దరూ తిరిగి సోఫాలోకి అతుక్కుపోయేరు.

"మీలో ఏ ఒక్కరు కదిలినా, కుక్కను కాల్చినట్టు కాల్చిపారేస్తాను" అంటూ నోటితో ఈల వేసేను.

బైట వ్యాన్‌లో కూర్చుని దానికోసమే ఎదురు చూస్తున్న ప్రదీప్‌కుమార్, సేట్ కూతురు మృదులా, స్థానిక పోలీసులూ తక్షణం అక్కడికి వచ్చేరు. వాళ్ళని చూడగానే ఆ త్రిమూర్తులు కొయ్యబారిపోయేరు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారూ! వీడెవ్వడో మా నాన్న వేషంలో వున్నా నాన్న మాత్రం కాడు!" అంది మృదుల వెంటనే.

"ఔను ఇన్‌స్పెక్టర్! ఆ అమ్మాయి చెప్పింది నిజమే. నేను సేట్ బన్సీలాల్‌ని కాదు. ఇందులో నా తప్పేం లేదు. తప్పంతా ఈ రాజేంద్రన్‌దే! వీడివల్లే నేనీ రొంపిలో ఇరుక్కున్నాను.

సేట్ బన్సీలాల్‌కూ, నాకూ ఆకారంలోనూ, రూపంలోనూ దగ్గరిపోలికలున్నాయి. అందుకే ఈ రాజేంద్రన్ నన్నిక్కడికి తీసుకువచ్చేడు. తనీ ఉద్యోగంలోంచి తీసివెయ్యబడక ముందే, అసలు సేట్‌ని ఎక్కడో బంధించి,

నా ద్వారా ఈ హారాన్నీ, ఇంట్లోవున్న నగానట్రనీ కాజేసి పారిపోవాలని పథకం వేసేడు.

ముందుగా నేనీ పథకంలో పాల్గొనడానికి నిరాకరించేను. దాంతో వీడి కిరాయి హంతకుణ్ణి నామీద నియమించేడు'' అంటూ సుందరన్ వైపు చూపించేడు నటరాజన్.

''నేను తను చెప్పినట్లు వినకుంటే, ఈ కిరాయి హంతకుడిచేత హత్య చేయిస్తానని బెదిరించాడు. దాంతో, విధి లేక ఒప్పుకున్నాను.

సేట్‌లావున్న నా రూపాన్ని మేకప్‌తో ఇంకా స్త మెరుగులు దిద్దుకుని ఈ ఇంట్లో ప్రవేశించేను. అప్పుడే సేట్ నన్ను చూసేడు. గొడవ జరిగింది. అతన్ని కేవలం బంధించి మా పని చేసుకుపోవాలన్న పథకం దాంతో తారుమారయింది. నేను భయపడి సేట్‌ని కాల్చేశాను.

అతని శవాన్ని ఓ చోట పూడ్చేసి, నా బట్టలూ అవీ వున్న సూట్‌కేస్ స్టోర్‌రూం అటకమీద దాచి, మర్నాటి నించీ సేట్ స్థానంలో అతనిలా నటించసాగేను... ఇంతలో బెనారస్‌నించి సేట్ కూతురు వస్తున్నట్టు టెలిగ్రాం రావడంతో నేను భయపడ్డాను.

ఎంత మేకప్ చేసుకున్నా, కన్నకూతురు తండ్రి స్వరూపాన్ని గుర్తుపట్టకపోతుందా? అందుకే, ఆమె ఇక్కడికి రాకుండా అడ్డుపడమని రాజేంద్రన్ని కన్ననూర్ పంపేను. అతనామెని కార్లో ఇంకెక్కడికో తీసికెళ్ళి బంధించి వచ్చేడు...

తరవాత, కాకతాళీయంగా కన్ననూర్ బజార్లో సుందరన్‌కు కాపలాదారు మురుగేషన్ కనిపించాడు'

వాడిక్కడ ఎన్నో ఏళ్ళనించి పని చేస్తున్నాడు. నన్ను చూసేడంటే, నేను అసలు సేట్ ని కానని పనిగట్టేస్తాడు. అందుకే సుందరన్ దార్లో వాణ్ణి చంపేసేడు.

ఇన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నా, ఇంతటి బలమైన పథకం వేసుకున్నా చివరికి ఏమీ సాధించలేకపోయాం!" అన్నాడు నటరాజన్ తల దించుకుంటూ.

కన్నతండ్రి ఇప్పుడీలోకంలో లేడని తెలీగానే, మృదుల చేతుల్లో ముఖం కప్పుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవ సాగింది.

—: ఐ పో యిం ది :—